

Grundens Beliggenhed foreligger der kun gunstige Udtalelser, og jeg fastslog ogsaa ved Forhandlingerne i Folketinget, at der ikke var gjort en eneste positiv Indvending mod dette Fængsel, det tilfredsstillende egentlig alle. — Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, for saa vidt angaar § 1, i hvert Tilfælde foreløbig.

I § 2 foreslaas bevilget 7,000 Kr., som skulde anvendes til et Byggeforetagende ved Kølseng Mergelleje. Der arbejder der for Tiden 30 Straffanger om Sommeren, men nu var det Tanken, at de ogsaa skulde kunne blive der om Vinteren, og for at dette kan realiseres, skal der iværksættes nogle mindre Byggeforetagender, hvortil søges denne Bevilling paa 7,000 Kr.

Jeg tillader mig hermed at anbefale Forslaget til det høje Tings velvillige Behandling og udtaler Haabet om, at det maa blive ophøjet til Lov endnu i indeværende Rigsdagssamling.

Niels Rasmussen: „Der hersker nu i de danske Statsfængsler for Mænd en saadan Pladsmangel, at det er absolut nødvendigt, at der snarest muligt træffes Foranstaltninger til dens Afhjælpning“. Med disse Ord indleder Fængselskommissionen af 25. Januar dette Aar sin Betænkning over Fængselsforholdene her i Landet, og denne Udtalelse falder jo ogsaa ganske sammen med den højtærede Justitsministers nu fremsatte. Det er ogsaa udenfor al Tvivl, at det forholder sig saaledes; der er sikkert den allerstørste Nød til Stede i saa Henseende. Det er en almen kendt Sag, at Fængselsautoriteterne allerede i adskillige Aar have været i den allerstørste Forlegenhed med at faa Fangerne anbragte paa de Steder, hvor de skulde anbringes i Henhold til den afsagte Dom. Nu er denne Pladsmangel imidlertid ikke af ny Dato, den har eksisteret i mange Aar, allerede i Midten af 90'erne var den meget følelig. Man har forsøgt paa mange Maader at komme udover den. Først gik man den Vej, at man her i København fik afstaaet en Del af Fængelet paa Christianshavn, der er kommunalt, til Raadighed for Staten. Man har saa forsøgt Omflytning af Fanger fra en Straffeanstalt, navnlig fra Vridsløselille, over til Horsens. Derved er der foregaaet en Forskydning i Strafformerne, som har været højst uheldig. Man har i det hele taget forsøgt alle Udveje for at raade Bod derpaa, men nu er det kommet dertil, at det ikke kan gaa læn-

gere. Jeg skal bemærke, at det er dog ikke saadan at forstaa, at det er en relativ Vækst af Kriminaliteten, her er Tale om. Det ligger simpelthen i, at siden 1875 har der saa godt som ikke fundet nogen Udvidelse Sted af Statens Fængselspladser, hvorimod Befolkningen er vokset meget betydeligt, nemlig saadan noget som ca. 700,000 Individer. For Københavns Vedkommende er det saaledes, at i København i Forbindelse med Frederiksberg er Befolkningen stegen fra ca. 200,000 til nu ca. 500,000; og det turde betragtes som givet, at den store By i Forhold til Folketallet vel nok afgiver det største Antal Personer til Straffeanstalterne; det ligger i Sagens Natur. Men siden 1875 er der ikke foretaget nogen paaviselig Udvidelse af Straffeanstalterne. Den Gang fandt der en Bygningsforandring Sted ved Horsens Tugthus, som havde til Følge, at der tilvejebragtes et ret betydeligt Antal Fangeceller, men samtidig foretog man Nedlæggelsen af Straffeanstalten i Viborg, hvad der saa havde til Følge, at Fængselspladsen ikke forøgedes, men tværtimod formindskedes noget. Vi staa altsaa endnu den Dag i Dag omtrentlig ved den Ordning, som blev truffen i 1875, saa selv om det er en sørgelig Foranstaltning at skulle skride til Opførelse af et stort Fængsel, er der dog det Lyspunkt deri, at det ikke ligger i Kriminalitetens Vækst, men er en naturlig Følge af Befolkningens Vækst.

De Midler, som Fængselsvæsenet har maattet skride til for at raade Bod paa denne Pladsmangel, have jo været af forskellig Natur. Man tør vel sige, at det i al Almindelighed har været uheldige Midler, men heri ligger selvfølgelig ingen Kritik af den Fremgangsmaade, Fængselsautoriteterne have fulgt. Flere af de Maader, hvorpaa de have søgt at hjælpe sig, ere jo allerede blevne omtalte af den højtærede Justitsminister, men jeg skal navnlig nævne et Forhold, som forekommer mig ikke alene at være uheldigt, men man tør sikkert sige ogsaa forkasteligt, nemlig den ganske overdrevne Benaadning af Fanger. I Aaret 1906 blev der fra de to store Straffeanstalter, Vridsløselille og Horsens, benaadet 160 Fanger, hvad der sikkert er saadan noget som det 7- eller 8-dobbelte af det normale før den Tid; og det har sikkert i mange Henseender haft store og uheldige Følger, idet en stor Del af disse Benaadninger fandt Sted overfor ganske umodne Fanger, som inden kortere eller længere Tid paa Grund af Forbrydelser ere vendte tilbage til Fængelet